

vidt heller ikke fra min Side, saa denne nærliggende Grund, han paaberaabte sig, er meget langt fra at være nærliggende.

Formanden: Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Borgbjerg: Disse smaa Menigheder, som jeg talte om, have i de sidste to Aar faaet en Skat, som de ikke før have haft. De føle sig brøstholdne derved og have protesteret derimod. Jeg synes, der var Grund til at gaa lempeligere frem mod dem, og man har jo Ret til ved Lov at undtage dem, ligesom man undtager f. Eks. Medlemmerne af St. Petri tyske Menighed.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingerne.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Borgbjerg: Jeg vil gerne foreslaa Sagen henvist til et Udvalg paa 9 Medlemmer.

Uden Forhandling blev dette Forslag forkastet med 53 Stemmer mod 7.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eneste Behandling af Forslag til Lov om Navneforandring.

(Lovforslaget som vedtaget af Landstinget findes i Tillæg C.)

Der var til denne Behandling intet Ændringsforslag stillet.

Lovforslaget i dets Helhed sattes under Forhandling.

Svend Høgsbro: De Ændringsforslag, som dette Ting ved 2den Behandling vedtog i det da foreliggende Forslag om Navneforandring efter Forslag fra nogle Medlemmer, for hvilke jeg var Ordfører,

har Landstinget alle taget imod paa et enkelt nær. Det var det, der drejede sig om, hvorvidt en fraskilt Hustru skal have Lov til at give sine Børn sit Pigenavn, naar hun selv ønsker at optage det. Denne Ret var hende tillagt allerede i Regeringsforslaget, men Landstinget havde gjort den afhængig af, at hun fik sine Forældres og Søskenes Samtykke dertil. Det stemte vi ud i Folketinget, og Landstinget har sat det ind i Loven igen, men med den Begrænsning, at hun kun skal have dette Samtykke, for saa vidt Forældre og Søskende ere bosatte her i Kongeriget. Det er en lille Indrømmelse, men efter min Mening i og for sig ikke tilstrækkelig. Jeg skønner fremdeles ikke, at der er nogen som helst berettiget Grund til at forlange et saadant Samtykke; maaske disse Søskende slet ikke bære det Slægtnavn, hvorom der er Tale. Med hvilken Ret skulle de da kunne modsætte sig, at hun benytter den Ret, hun ellers har, til at kunne give sine Børn dette Navn. Jeg har heller ikke set nogen virkelig Grund anført for dette Krav. Det kan maaske ligge i, at Landstingstidenden endnu ikke er naaet saa langt, at jeg har kunnet se, hvad der under de mundtlige Forhandlinger i Landstinget er anført derfor. Imidlertid erkender jeg, at dette Spørgsmaal er for lille til at lade dette i og for sig saa gode Forslag strande derpaa, ja endogsaa for lille til derpaa at lade Lovforslaget komme i Fællesudvalg, thi Sagen er den, at der i § 5, hvor denne Bestemmelse findes, kun er Tale om, hvilken Ret Hustruen har til at faa Navnebevis for sig selv og sine Børn, men der røres ikke ved den Adgang, hun som alle andre har til gennem Justitsministeriet at faa Navnebevilling paa almindelig Maade mod almindeligt Gebyr. Kan vedkommende altsaa ikke ifølge § 5 ved Navnebevis og for den omtalte billige Afgift faa sine Ønsker opfyldte, kan hun maaske naa det gennem Justitsministeriet ved kgl. Bevilling. Denne Adgang staar fremdeles aaben for hende, og da den gør det, mener jeg, at Spørgsmaalet er for lille til at rejses nu igen. Jeg skal derfor for mit Vedkommende give Afkald paa at søge nogen Forandring i Lovforslaget og anbefaler det til uforandret Vedtagelse.